

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudce Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj) a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: **V.M.** , státní příslušnost Běloruská republika
bytem ...
zastoupený advokátem Mgr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 7. 2018, č. j. MV-20060-5/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 20. 7. 2018, č. j. MV-

20060-5/SO-2018 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 30. 1. 2018, č. j. OAM-27765-36/DP-2015. Tímto prvoinstančním rozhodnutím byla podle ustanovení § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 2 a 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky (dále jen „*ČR*“) za účelem jiné/ostatní.

II.

Žaloba

2. Žalobce uvedl, že podaná žádost byla zamítnuta z důvodu nepředložení dokladů za účelem ověření údajů uvedených v žádosti, a to konkrétně dokladu o zdravotním pojištění a dokladu o splnění finanční zajištěnosti. Ohledně druhého z dokladů rozhodnutí nalézacího správního orgánu uvedlo, že byla tato vada vytykána z důvodu, že předchozí meritorní rozhodnutí bylo z důvodu podaného dovolání zrušeno, a tak správní orgán požádal o doložení „nového dokladu“. V návaznosti na tuto formulaci by se mohlo zdát, že správní orgán jednal s oporou v § 55 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť vědom si toho, že může vycházet jen z dokladů mladších 180 dnů, požádal o aktualizaci této náležitosti. Avšak z konstrukce výzvy k odstranění vad vyplýval opak, neboť správní orgán nežádal doložení nového dokladu a uvedl, že žádá o doložení dokladu, neboť ten původně doložený prokazuje žadatelovu finanční zajištěnost v nedostatečné výši.
3. Žalobce tedy namítal, že doklad o finanční zajištěnosti doložen byl a žadatel nebyl vyzván k doložení nového z důvodu zastaralosti, nýbrž byl vyzván k odstranění vady v podobě nízkého příjmu. I pokud by bylo pravdou, že měl žalobce nízký příjem, byla by žádost zamítána pro nesplnění podmínky pro prodloužení pobytu, nikoliv pro nedoložení dokladu o finančním zajištění. Nadto žalobce uvedl, že ve vztahu k finanční zajištěnosti zákon operuje s termínem „předpokládaná doba pobytu“, přičemž se jedná o časový údaj, který nemusí nutně kopírovat dobu platnosti potvrzení o plnění účelu pobytu (tj. potvrzení o studiu), neboť doloží-li žadatel např. studium na 2 roky, ale příjmy toliko na 1 rok, tak mu žádost nemá být zamítána, a doba povolení k dlouhodobému pobytu má být stanovena úměrně k délce platnosti dokladů, tj. např. ubytování či finanční zajištěnosti, neboť zákon uvádí, že se pobyt prodlouží až na určitou dobu, avšak nikoliv vždy na maximální dobu. Zároveň žalobce namítl porušení § 55 odst. 1 zákona, neboť nebyl vyzván k doložení nového dokladu z důvodu jeho časové neaktuálnosti, neboť z výzvy vyplývá, že byla napadána toliko nedostatečná výše žalobcových příjmů. Správní orgán se měl tedy příjmy meritorně zabývat (resp. jejich adekvátností), což neučinil, a zároveň vycházel z dokladu staršího 180 dnů, byť si nevyžádal jeho aktualizaci z důvodu plynutí času.
4. Ve vztahu k dokladu o zdravotním pojištění byla výzva k odstranění vad precizní a bylo pravdou, že žalobce jejím požadavkům nevyhověl, avšak tuto vadu odstranil v odvolací fázi řízení, přičemž měl za to, že bylo zjevné, že se jednalo o nepříliš zásadní nedostatek, neboť intenzita pochybení, kterého se dopustil, neodpovídala vazbám vytvořeným na území ČR. Právě z tohoto důvodu žalobce namítl porušení přiměřenosti napadaného rozhodnutí, pročez odkazoval na § 174a zákona o pobytu cizinců. Ačkoliv byla žádost podána hluboko v době před přijetím novely zákona č. 222/2017 Sb., pročez se na ni vztahuje povinnost posouzení přiměřenosti rozhodnutí, tak k tomuto bodu uvádělo rozhodnutí nalézacího

správního orgánu naprosté minimum, zatímco rozhodnutí žalované neuvádělo zhola nic. I pokud by bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně přiměřené, tak již nebylo přiměřené rozhodnutí žalované, neboť ta rozhodovala v době po odstranění vady žádosti, a tudíž mohla porovnat intenzitu žalobcova pochybení (včasněho nedoložení pojištění) s jeho letitými vazbami na území ČR. Ustanovení § 174a tehdejšího znění zákona o pobytu cizinců se vztahovalo na rozhodnutí odvolacího orgánu, neboť právě ve zmíněném byl jeho smysl – tj. povinnost upřednostnit spravedlivé řešení věci nad právním formalismem, tj. slepým odkazem na § 82 odst. 4 zákona a v něm uvedenou zásadu důkazní koncentrace.

5. Byť žalobce mohl a měl vystupovat v řízení aktivněji, bylo napadené rozhodnutí nezákonné. Žalovaná se nadto vůbec nevypořádala s odvolací námitkou č. 2, což samo o sobě činí její rozhodnutí nezákonným. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvoinstanční zrušil a věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

6. Žalovaná ve svém vyjádření k podané žalobě navrhla zamítnutí žaloby. K námitce, že nebyl žalobce vyzván k doložení aktuálního dokladu o zajištění prostředků k pobytu na území, nýbrž byl vyzván k odstranění vady v podobě nízkého příjmu, žalovaná uvedla, že ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce byl správním orgánem I. stupně výzvou č. j. OAM-27765-23/DP-2015 ze dne 27. 1. 2017 řádně vyzván k odstranění vad žádosti a poučen o možných způsobech odstranění vad žádosti a o negativních následcích neodstranění vad žádosti spočívajících v zamítnutí jeho žádosti podle zákona o pobytu cizinců. Poučení ve výzvě bylo zcela přiměřené, zejména proto, že byl poučován zmocněný zástupce (advokát). Správní orgán I. stupně konstatoval, že žalobce sice doložil doklad potvrzující účel pobytu ve formě potvrzení o studiu, který je považován za platný, nicméně doklad o komplexním zdravotním pojištění a doklad o zajištění prostředků k pobytu na území ČR doložen nebyl. Co se týče finanční zajištěnosti žalobce a termínu „předpokládaná doba pobytu“, žalovaná uvedla, že platnost povolení k dlouhodobému pobytu lze opakovaně prodloužit v souladu s § 44a zákona o pobytu cizinců. Zpravidla je platnost dlouhodobého pobytu za účelem studia prodloužována cizincům o jeden rok, nejdéle na 2 roky. Správní orgán I. stupně uvedenou dobu upravuje, s ohledem na platnost dokladů, které jsou přikládány k žádosti, a s ohledem na dobu potřebnou k dosažení deklarovaného účelu. Lze zčásti přisvědčit žalobci, že výzva nebyla zcela precizní, nicméně žalobce na ni navzdory tomu, že si byl vědom své procesní povinnosti, nereagoval. Správní orgán s ohledem na § 55 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nemohl vycházet z dokladu předloženého při podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a nemohl jej proto meritorně posoudit. Z toho důvodu je nedoložení dokladu o zajištění prostředků k pobytu na území také důvodem pro zamítnutí žádosti podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
7. K námitce žalobce, že doklad o komplexním zdravotním pojištění doložil v odvolací fázi řízení, žalovaná sdělila, že k následně doloženým dokladům nepřihlížela s ohledem na zásadu koncentrace řízení (§ 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů). Uplatnění zásady koncentrace v odvolacím řízení vyplývá ze skutečnosti, že správní řízení se má odehrávat zásadně na prvním stupni. Je vyloučeno, aby účastník uplatňoval v odvolání či v průběhu odvolacího řízení i takové skutečnosti a důkazy, o kterých věděl již v průběhu řízení na prvním stupni a mohl je bez potíží

uplatnit. Žalobce neuvedl žádné zásadní důvody, které by mu bránily v doložení předpokládaných dokladů již v řízení před správním orgánem prvního stupně. Žalobcem předkládané doklady o komplexním zdravotním pojištění ze dne 14. 11. 2016 a dne 14. 11. 2017 pouze deklarují skutečnost, že v období od 15. 11. 2016 do 14. 11. 2017 a od 15. 11. 2017 do 14. 11. 2018 byl žalobce po celou dobu jeho pobytu řádně pojištěn. Doklady o komplexním zdravotním pojištění mohl žalobce předložit kdykoliv před vydáním prvoinstančního rozhodnutí. Ani v rámci odvolacího řízení žalobce neprokázal žádné zákonem předvídané skutečnosti, které by umožňovaly prolomit v posuzované věci koncentrační zásadu, naopak sám uvedl, že doložit doklad o komplexním zdravotním pojištění zapomněl. Nadto žalovaná odkázala na § 103 písm. r) zákona o pobytu cizinců, podle kterého je cizinec mimo povinností stanovených v jiných ustanoveních tohoto zákona povinen předložit při pobytové kontrole doklad o cestovním zdravotním pojištění, žalobce jím tedy musí stále disponovat.

8. Podle názoru žalované správní orgán I. stupně rovněž dostatečným způsobem zvážil a posoudil dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a učinil tak na základě dostatečně zjištěného stavu věci. Žalovaná souhlasila se závěrem o přiměřenosti rozhodnutí. Ani žalobce v průběhu řízení neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by jednoznačně svědčily o opaku. Zmocněný zástupce v odvolání poukázal pouze na skutečnost, že po mnohaletém studiu žalobce není přiměřené zamítnout žádost toliko z formálního nedostatku spočívajícího v absenci dokladu o cestovním zdravotním pojištění. Správní orgán I. stupně vycházel z podkladů ve spisovém materiálu, na základě kterých posuzoval přiměřenost negativního rozhodnutí, a to jak ve vztahu k rodinnému životu, tak i ve vztahu k jiným aspektům soukromí žalobce.

IV.

Posouzení věci soudem

9. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.
10. Soud ve věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť žalobce i žalovaná s tím souhlasili.

V.

Rozhodnutí soudu

11. Žaloba není důvodná.
12. Mezi účastníky není sporu o tom, že žalobce, ač řádně vyzván (výzvou ze dne 27. 1. 2017, č. j. OAM-27765-23/DP-2015) do vydání prvoinstančního rozhodnutí nepředložil doklad o komplexním zdravotním pojištění. Žalobce v této souvislosti argumentuje, že *„tuto vadu (žalobce) odstranil v odvolací fázi řízení, přičemž má za to, že je zjevné, že se jednalo o nepřilíš zásadní nedostatek, neboť intenzita pochybení, kterého se dopustil, nedopovídá vazbám vytvořeným na území České republiky.“* S touto argumentací soud nesouhlasí. Podle § 82 odst. 4 věta první správního řádu platí, že *„k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy,*

jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.“ Žalobce v žalobě opřel svůj závěr, že jím v odvolacím řízení předložený doklad spadá do hypotézy právě citované normy, tj. jedná se o důkaz, který žalobce nemohl uplatnit v průběhu prvoinstančního řízení, o tvrzení, že „se nejednalo o příliš zásadní nedostatek“ a, že „intenzita pochybení, kterého se dopustil, nedopovídá vazbám vytvořeným na území České republiky.“ Již na první pohled je zcela zřejmé, že tvrzení žalobce se zcela míjí s hypotézou normy uvedené v § 82 odst. 4 správního řádu, neboť ani jeden z prezentovaných důvodů neimplikuje, že by žalobce daný důkaz nemohl uplatnit dříve. Soud dále zdůrazňuje, že není možné akceptovat žalobcův postoj, že nerespektování koncentrace řízení představuje „nepříliš zásadní nedostatek.“ Nelze přistoupit na názor, že lpění na dodržování zákonem stanovených podmínek by mělo způsobit vadu řízení. Pak by se zákon stal pouze jakýmsi doporučujícím textem, jehož se někdy přidržet lze a jindy ne, což by ve svém důsledku vedlo k demontáži právního státu. Tam, kde je zákonný text naprosto zřejmý (a to v žalobcově případě je) nemůže být formalismem, pokud správní orgán postupuje v souladu s ním. Zcela irrelevantní je pak tvrzení, že „intenzita pochybení, kterého se dopustil, nedopovídá vazbám vytvořeným na území České republiky“, neboť mezi koncentrací správního řízení a vazbami cizince na území ČR neexistuje naprosto žádný vztah.

13. S ohledem na právě uvedené a na nutnost kumulativního předložení všech zákonem požadovaných dokladů nemá na zákonnost rozhodnutí vliv pochybení prvoinstančního orgánu stran formulace výzvy ve vztahu k přeložení dokladu o zajištění prostředků k pobytu na území. Žalobce má pravdu v tom, že v části týkající se tohoto dokladu nebyla výzva dostatečně precizní (žalobce byl vyzván k doložení prostředků k pobytu na území, ač je již v průběhu řízení doložil), tato nepřesnost měla následně svůj odraz i v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, v němž je uvedeno, že daný doklad žalobcem předložen nebyl, což neodpovídá skutečnosti. Jestliže žalovaná v této souvislosti konstatuje, že nebylo možné z předloženého dokladu vycházet pro jeho neaktuálnost, měl prvoinstanční orgán žalobce vyzvat k předložení nového dokladu, což však dostatečně jasně neučinil. Přesto, jak již soud uvedl shora, prvoinstanční rozhodnutí ob stojí, neboť žalobce přes výzvu nedoložil včas další z požadovaných dokladů.
14. Na zákonnost napadeného rozhodnutí nemůže mít vliv ani tvrzení, že žalovaná se „*vůbec nevyřadila s odvolací námitkou č. 2*“ Obsahem této námítky byla výlučně polemika týkající se řádné formulace výzvy k odstranění vad podání ve vztahu k dokladu o zdravotním pojištění. Soud se žalobcem souhlasí potud, že žalovaná se vskutku k této námitce v odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně nevyjádřila, takový postup však s přihlédnutím k okolnostem projednávané věci nepředstavuje chybný postup žalované. Je třeba si totiž uvědomit, že sám žalobce v podané žalobě výslovně uvádí, že „*v tomto bodě (tj. ve vztahu k dokladu o zdravotním pojištění, pozn. soud) byla výzva k odstranění vad precizní, a je pravdou, že žalobce jejím požadavkům nevyhověl.*“ S ohledem na právě citované konstatování žalobce, jímž učinil otázku správnosti formulace výzvy dodatečně nespornou, nemůže nedostatek výslovné reakce na „*odvolací námitku č. 2*“ za této situace způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí.
15. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

16. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve

věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly, ani nepožadovala jejich náhradu, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 26. 9. 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu